

посади Президентом України за згодою Верховної Ради України. Строк повноважень голови Антимонопольного комітету становить 7 років.

Органи Антимонопольного комітету мають право надавати рекомендації органам влади, органам місцевого самоврядування, органам адміністративно-господарського управління та контролю, суб'єктам господарювання, об'єднанням стосовно припинення дій, які містять ознаки порушення законодавства про захист економічної конкуренції, усунення причин виникнення цих порушень і умов, що їх сприяють.

Фактичною підставою юридичної відповідальності є специфічний склад правопорушення, який має особливості у справах, що розглядають органи Антимонопольного комітету України. За результатами розгляду справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції органи Антимонопольного комітету України приймають рішення, в тому числі про: 1) визнання вчинення порушення законодавства про захист економічної конкуренції; 2) припинення порушення законодавства про захист економічної конкуренції; 3) визнання суб'єкта господарювання таким, що посідає монопольне становище на ринку; 4) примусовий поділ суб'єкта господарювання, що посідає монопольне становище на ринку; 5) закриття провадження у справі.

ДОТРИМАННЯ ПРАВ НЕПОВНОЛІТНІХ ПРИ ПРИТЯГНЕННІ ІХ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Давидюк Х.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Грянка Г.В.

Українська держава головним своїм пріоритетом, найвищою соціальною цінністю визнала людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпеку. Саме тому, складовою концепції розвитку українського суспільства є сучасна державна ювенальна політика. Ратифікувавши у 1991 році Конвенцію ООН про права дитини і проголосувавши за Всесвітню декларацію про забезпечення виживання, захисту і розвитку дітей, Україна прийняла на себе міжнародно-правові зобов'язання по здійсненню міжнародних стандартів прав дитини, відповідно з якими вона повинна забезпечити добробут, охорону здоров'я, житло, освіту для кожної дитини без будь-якої дискримінації. Формування нової державно-правової політики у відповідності з сучасними умовами і міжнародними нормами щодо захисту неповнолітніх потребує приведення законодавства України у відповідність до вимог Мінімальних стандартних правил Організації Об'єднаних Націй, що стосуються відправлення правосуддя відносно неповнолітніх (Пекінські правила 1984 р.).

Адміністративне законодавство України оперує поняттям «неповнолітній», виокремлює особливості його відповідальності (ст. 13 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі КУпАП), заходів адміністративного впливу (ст. 24-1 КУпАП), хоча і встановлює завищені вікові обмеження – від 16 до 18 років.

Правовий статус неповнолітніх характеризується особливостями, які витікають з їх вікової характеристики (недостатній життєвий досвід, невміння правильно оцінювати окремі явища, передбачати наслідки своїх вчинків і т.п.). Відповідно, закон передбачає деякі обмеження самостійного вчинення неповнолітнім дій, з якими пов'язане настання правових наслідків. Обов'язок вчиняти ці дії від імені та в інтересах неповнолітнього або контролювати їх покладається на батьків чи осіб, які їх замінюють. Водночас, в окремих випадках, передбачених КУпАП, неповнолітні несуть адміністративну відповідальність за вчинені ними діяння нарівні з дорослими (ст. ст. 44, 51, 173). Тобто, законодавчо визначено (хоча і не прямою вказівкою) можливість визнання неповнолітнього суб'єктом адміністративного проступку.

Таким чином, аналіз окремих статей КУпАП свідчить про те, що особа може бути суб'єктом адміністративного проступку лише по досягненні нею певного віку, з якого вона, на думку законодавця, на момент скоєння проступку повинна

володіти таким рівнем свідомості, фізичного та психічного розвитку, що дозволяє їй правильно оцінити суспільну значимість і сенс вчиненого правопорушення. Згідно зі ст. 12 КУпАП адміністративній відповідальності підлягають особи, яким на момент вчинення протиправного діяння виповнилося 16 років, а іноді – лише тоді, коли особа досягла повноліття – 18 років (наприклад, ст. ст. 207, 211 КУпАП тощо). Тобто, не будь-яка особа, яка вчинила адміністративний проступок, визнається його суб'єктом з точки зору складу цього проступку. Законодавством передбачені і протилежні випадки, коли особа фактично підпадає під ознаки суб'єкта адміністративного проступку, але в силу певних причин не може особисто нести адміністративну відповідальність, зокрема, це стосується неповнолітніх. Наприклад, ст. 184 КУпАП встановлює, що вчинення неповнолітніми віком від 14 до 16 років адміністративного проступку, тягне за собою накладення штрафу на батьків чи осіб, які їх замінюють. Ст. 307 КУпАП, яка регламентує строки і порядок виконання постанови про накладення штрафу, передбачає стягнення штрафу з батьків осіб віком від 16 до 18 років, які вчинили адміністративне правопорушення, але не мають можливості самотійно його слатити. В таких випадках, як зазначає В.К.Колпаков, прослідковується відповідальність за винні діяння третіх осіб.

Адміністративний закон не містить спеціальної норми, що визначає поняття віку, він тільки вказує на вікові межі настання адміністративної відповідальності. Будучи однією з основ проблеми суб'єкта правопорушення, вік юридичної відповідальності як у нашій державі, так і в багатьох країнах світу досить динамічний. Ця обставина, як видається, пояснюється, передусім, волею законодавця, який виходить із відповідних історичних умов розвитку суспільства і політики держави у боротьбі зі злочинністю на відповідних етапах його розвитку. При цьому, встановлюючи вік будь-якої відповідальності, в тому числі й адміністративної, законодавець враховує дані медицини, психології, педагогіки та інших наук, а також виходить з типових для більшості підлітків умов їхнього розвитку і формування на різних стадіях життєвого шляху.

Тому, у сучасних умовах адміністративна відповідальність не виконує своїх функцій у боротьбі з девіантною поведінкою неповнолітніх і потребує її удосконалення на законодавчому рівні.

ДО ПИТАННЯ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В СФЕРІ МІГРАЦІЙНИХ ПОТОКІВ

Гринчук Р.А., студент ННІЗН НАВС
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Сергеев І.С.

Сучасний етап державотворення в Україні відбувається на засадах правового суверенного демократичного суспільства в якому домінують загальнолюдські цінності. Насамперед в основі розвитку держави покладено цивілізовані принципи такі як захист прав свобод і законних інтересів людини і громадянина Верховна Рада України своєю чергою визначила в Основному Законі держави людину її життя і здоров'я честь і гідність, недоторканність і безпеку найвищою соціальною цінністю (ст. 3). В останні роки міграційні процеси стали глобальним викликом перспективам подальшого розвитку людства ХХІ ст. Слід зазначити, що щорічна кількість мігрантів (до речі вона сягає від 2 до 4 млн. чоловік), випереджає світовий приріст населення. А загалом, за даними Міжнародної організації з міграції, поза межами країни свого громадянства проживає понад 125 млн. осіб, на планеті ж налічується майже мільярд внутрішніх мігрантів. Міжнародна міграція пов'язана з безпрецедентними соціальними переміщеннями біженців, репатріантів, змушених залишати свою країну внаслідок війн, етноциду, геноциду, масового брутального поводження з людьми, грубими порушеннями прав і свобод людини.

Слід акцентувати увагу на тому, що міграція безпосередньо втілюється у такому явищі, як нелегальна міграція та торгівля людьми, тобто грубими